

paa det foreliggende Omraade. Jeg skal ikke særlig komme ind paa, hvor store eller hvor smaa Beløb, der herigennem vil gaa tabt for Statskassen. Det er jo ikke med nogen Glæde, at jeg anbefaler et Lovforslag, som sandsynligvis maa betegnes som førende en Mindreindtægt med sig; men paa den anden Side tror jeg, at Status er saa nogenlunde tilfredsstillende, at det ogsaa fra et fiskalt Standpunkt kan forsvares at anbefale Lovforslaget. Jeg skal endnu som et Moment, der ogsaa har sin Betydning, fremdrage, at de mindre Bryggerier sandsynligvis vilde blive daarligt stillede, hvis man nu straks til Oktober drev til en Forøgelse af Olfatten til det fulde Beløb, idet de i Mod sætning til de større Bryggerier vanskeligt vilde kunne undgaa at lægge mere paa Konsumenterne, kræve en højere Betaling for Produktet, og der derigennem muligvis eller sandsynligvis vilde komme et mindre Forbrug af Öl.

Jeg skal altsaa med denne Motivering tillade mig at anbefale Lovforslaget, der jo i Folketinget er fremkommet ved privat Initiativ, men som bekendt har fundet Støtte der.

Madsen-Mygdal: Jeg har altid været en Modstander af en Olfat, dels fordi jeg anser Olfet for at være en almindelig Forbrugsgegenstand, og dels fordi jeg i det hele taget ikke holder af at komme ind paa en Udvidelse af Rammen for den indirekte Beskatning, som Følge deraf var jeg imod Olfatloven af 1891, ogsaa tillige af den Grund, at den Olfat, der da blev indført, var højere end i noget andet Land. Derfor er det saa naturligt, at jeg ikke har noget imod dette lille Lovforslag, som udsætter Forhøjelsen fra 7 til 10 Kr. et halvt År. Det gaar jeg saa gerne ind paa, ikke blot fordi jeg overalt, hvor Beslighed gives, gerne vil være med til selv en nok saa lille Nedsættelse af en almindelig Forbrugsgegenstand men ogsaa ganske særlig af den Grund, som den højterede Minister nævnte, nemlig Henhynet til Toldkommissionens Arbejde. Jeg finder det rigtigt at holde det Spørsmål aabent under de Overvejelser, som nu forestaa i Anledning af en mulig Revision af Toldloven. Jeg staar paa det gamle Standpunkt, som var mine Meningsfællers Standpunkt i 70erne: Modstand mod Olfat. Men lige som det allerede den Gang for mange År tilbage fra Venstres Side, to Gange fremkom Forslag om, at man muligvis kunde gaa med til en Olfat paa Betingelse af en tilsvarende Nedsættelse paa almindelige Livsforbrugsgegenstande, altsaa paa en delvis Kompen-

sation i saa Henseende, saaledes er det heller ikke umuligt, at jeg i Fremtiden kan stille mig paa lignende Maade, saaledes at jeg altsaa kunde gaa med til denne Forøgelse mod Bederlag i Nedsættelse af Tolden paa andre almindelige Brugsgegenstande.

Brun: Det foreliggende Forslag, som lyder paa en Forlængelse af Varigheden af midlertidig Bestemmelse i Lov om en Olfat m. m., er jo et privat Lovforslag, men er ganske ligelydende med § 2 i det Lovforslag, som Regeringen indbragte i Folketinget, og hvis første Paragraf omhandlede en Forhøjelse af Tolden paa indført Sukker samt en Nedsættelse af Afgiften for hjemmeproduceret Sukker. Det har vist vakt Forbauselse, naar Regeringen har opgivet denne første Paragraf og har modtaget den anden Paragraf som et privat Lovforslag, medens dets eget Forslag endnu er i et Udvalg, hvorfra vi formodentlig ingen Betænkning se, og ganske sikkert har det vakt Beklagelse i vide Kredse i de Egne af Landet, hvor Sukkerindustrien hører til en af Livsbetingelserne for et produktivt Landbrug. Det er jo saa, at Olfproduktionen her i Landet er beskattet, men den er samtidig i meget høj Grad beskyttet, idet Tolden paa indført Öl er 4 Ore pr. Pund, hvortil Tolden paa det hjemmeproducerede Öl efter den nugældende Lov er omtrent $2\frac{1}{2}$ til knap $2\frac{1}{2}$ Ore. Der er altsaa en Beskyttelse af ca. $1\frac{1}{2}$ Ore pr. Pund Öl. Denne Beskyttelse for en Lüksartikel, som man jo dog maa sige, at bayersk Öl er, kan være meget naturligt. Man kan ønske, at en saadan Industri ophjælpes og bevares for os. Men samtidig ser det underligt ud, at en saa stor Industri som Sukkerindustrien herhjemme ikke vil kunne opnaa den Beskyttelse, som Regeringen selv har foreslaaet, naar den trænger dertil. Den Beskyttelse, under hvilken Sukkerproduktionen herhjemme er kommen særlig frem, har jo kun været de sidste 4 År. Før den Tid kæmpede den sig frem under vanskelige Bilkkaar. Det gik langsomt, og det var under store Besværligheder, at Fabrikkerne efterhaanden fik det Areal, som behøvedes for at holde dem gaaende. Efter 1891, da den lille Toldtættelse af $\frac{3}{4}$ Ore pr. Pund kom op, tog det stærkt fart, og i de sidste Par År have Fabrikkerne kunnet arbejde med fuldt Areal. Nu staar vi foran en meget alvorlig Krise i Sukkerindustrien, idet Produktionen i de omkringliggende Lande er blevet meget større end før, takket være de Eksportpræmier, som de forskellige Lande have indført. Disse Eksportpræmier have særlig for Tysklands